

شکل‌گیری ائتلاف، روابط حسنه‌ی ایران با عمان، بروز و تشدید تنش میان قطر با دیگر کشورهای عربی و میانجی‌گری پاکستان و عراق برای بهبود روابط ایران و عربستان به‌عنوان عامل تأثیرگذار مهم و اصلی انتخاب شدند؛ و از میان عوامل مؤثر بر شکل‌گیری تنها مؤلفه نقش‌آفرینی قدرت‌های فرامنطقه‌ای و تأثیرگذاری آن‌ها به‌عنوان عامل اثرگذار اصلی انتخاب شد. رویه‌ای که اثبات می‌کند در شرایط کنونی و بر اساس خروجی تکنیک تحلیل اثرات متقاطع، این مؤلفه‌های مانع شکل‌گیری هستند که از اثرگذاری قوی‌تری برخوردارند؛ و باوجود چنین مؤلفه‌هایی احتمال شکل‌گیری ائتلاف نظامی عربی خلیج فارس چندان بالا نخواهد بود.

براساس خروجی این تکنیک، مؤلفه‌ی توافق هسته‌ای ایران با ۱+۵ موسوم به برجام به‌عنوان یک عامل مستقل تعیین شد و این جایابی را می‌توان این‌گونه تفسیر کرد که این مؤلفه در جریان شکل‌گیری ائتلاف نظامی از قدرت و وزن چندانانی برای تأثیرگذاری مستقیم بر شکل‌گیری یا عدم شکل‌گیری ائتلاف برخوردار نیست. هم‌چنین دو مؤلفه‌ی افزایش توان و تسلیحات نظامی ایران و نبود وابستگی اقتصادی میان ایران با کشورهای حاشیه‌ی جنوبی خلیج فارس که براساس مطالعات انجام شده و نیز پیش‌فرض پژوهش تصور می‌شود، به‌عنوان عوامل جدی شکل‌گیری ائتلاف باشند، براساس خروجی‌های نرم‌افزار مورد اشاره در جایگاه عوامل تأثیرپذیر جایابی شدند. وضعیتی که نشان می‌دهد این دو مؤلفه نه علت چنین شرایط و تحولاتی بلکه معلول شرایط کنونی منطقه هستند. به این معنا که کشورهای حاضر در منطقه‌ی ژئوپلیتیکی خلیج فارس به‌ویژه ایران متأثر از آشفتگی کنونی و نگرانی‌های امنیتی در پی تقویت زیرساخت‌ها و توان نظامی خود هستند و از سویی نیز این آشفتگی حاکم است که وابستگی‌های اقتصادی و همکاری‌های تجاری کشورهای عربی منطقه را با ایران به‌شدت کاهش داده است. شرایطی که اگر تغییر یابد و سیستم به سمت پایداری حرکت کند، احتمال تغییر روابط میان ایران و کشورهای عربی و ایجاد پیوندهای اقتصادی و تجاری میان شمال و جنوب خلیج فارس ایجاد خواهد شد.